

HOMELIES
2

Je nové pololetí (už zase), a učitelé začali znovu zkoušet (už zase). Ale jako žáci a studenti jsme to už párkrát přežili, tak nás ani toto pololetí snad nedostane. Výhled do budoucna je docela optimistický. Mrazy povolily, ovšem povolilo i zmrzlé bahno a bude všude. Ale jak se zdá, blíží se jaro a s ním i několik dobrých věcí. Prázdniny, Velikonoce, ...

Tak snad i toto pololetí přežijeme ve zdraví, aspoň co se týče psychické stránky.

Obsah:

- 🕒 Perličky z intru
- 🕒 Rozloučení
- 🕒 Ze zákulisí Homelesu
- 🕒 Básničky na téma: Jak si opepřit život
- 🕒 Z e školní tvořivosti: Myslivost, můj koníček
Místo, kam se rád vracím - Hospůdka
Zákoutí, kam se ráda vracím
Hřbitov
- 🕒 Českoslovenští legionáři v 1. světové válce
- 🕒 Z těžkého života školního za Protektorátu Böhmen und Mähren
- 🕒 Básničky
- 🕒 Bezejmenný muž - 5. díl napínavého dobrodružství
- 🕒 Mé zájmy
- 🕒 Čuníci
- 🕒 Vlajka posetá hvězdami aneb Jednotný Evropský stát

Redaktoři:

Radim Porvalík, 2. C
Daniel Gajdoš, 4. B
R. Hlavica, 2. C
Markéta Šatánková, 3. C
Daniel Mamula, 2. C
Tomáš Kunc, 3. C
Daniel Gajdoš, 4. B

Pastelkoví mágové:

Jaroslav Hůšť, 3. C
Martina Dohnalová, 3. C
Pavla Ptáčková, 3. C

Redakce:

Levá a pravá ruka
- Martykan
- Škrobánek

Šéfredaktor: Filip Nevřala

Perličky

Perličky z intru

- Ten internet zase nefunguje!
Však počkej, oni ho spravujou. Až to bude opravený, tak ten internet bude tak rychlejší, že při stahování stáhne i tu krabičku s wifi ze zdi.
- Za chvíli přijde můj tata a natrhne mi kútek.
Nechal sem vajgla na vaně...
(za chvíli)
Tata volá- Ty chceš asi natrhnout kútek? Co ten vajgl na vaně!
- Ach jo... co vy všechno nevymyslíte...
Tomu se říká umělecká licence...
Ne, tomu se říká prostě blbost.

Fotka z posledních chviliek našeho bývalého spolužáka a spolumučedníka

Semestra Posledního

Ze zákulisí Homelesu

(na pokračování)

Tu je ukázka jednoho z mnoha způsobů, jak pro vás získáváme informace:

Dále přesný postup, jak vznikají některé z velkolepých maleb.

1. Namíchám barvy...

2. Maluju...

3. Maluju...

4. Maluju...!

5. Je hotovo

SP

Ze školní tvořivosti

Můj koníček – myslivost

Myslivost je již odmala mojí zálibou, koníčkem i mou vášní. Už od svých sedmi let chodím se svým otcem do lesa vykonávat právo myslivosti. Pamatuji si mnoho krásných chvil v lese, kdy jsme s otcem jen tak seděli na pařezu a povídali si.

Lidé mnohdy narážejí na to, že myslivec zvěř zabíjí a vraždí. Myslivost není jen koníček, je to také povinnost, kterou každý správný myslivec rád vykonává. Zvěř se musí v zimě přikrmovat žaludy, kaštany, obilím a také senem, jež předchází rok pracně zajišťoval. Nesmíme opomenout ani na očkování zvěře pomocí různých krmiv, v nichž je očkovací látka obsažena.

Lov zvěře také není tak jednoduchý. Nejdříve musí myslivecký hospodář patřičného mysliveckého sdružení naplánovat tzv. plán odstřelu, ve kterém se udá přesný počet kusů zvěře, která se bude lovit dle kmenového stavu v honitbě. Dále pak rozdává plomby, bez kterých zvěř není možno legálně lovit. Při lovu je třeba dbát na správnost odstřelu (to znamená na stáří kusu), je třeba vyhodnotit, zda je tento kus schopen přežít následující zimu a mnoho dalších důležitých věcí.

Po úspěšném lovu nesmíme zapomenout na to, proč jsme myslivci, a měli bychom k ulovené zvěři přistupovat s úctou. Dle starých mysliveckých tradic se ulovená zvěř pokládá zásadně na pravý bok. Nezapomeneme na tzv. poslední hryz, kterým je větvička vložená ulovenému kusu do svíráku, a také na úlomek, který si lovec dá na pravou stranu klobouku a je pak oprávněn jej nosit do konce dne, v němž ulovil daný kus.

Ne vždy je lov úspěšný. Myslivec však do lesa nechodí jen krmit a lovit. Chodí tam relaxovat, odpočívat, naslouchá zpěvu ptáků, šumění stromů a pozoruje jiné krásy přírody.

Vždy, když jdu s otcem na ranní čekanou, užíváme si spolu nádherné východy slunce mezi korunami vysokých smrků. Myslivost mám rád a děkuji svému otci i dědovi, že mně o ní tolik naučili.

Radim Porvalík, 2. C

Místo, kam se rád vracím – hospůdka

Malá hospoda v centru obce, ve které jsou si všichni rovni. Atmosféru tam řeší občas zpěv a občas pivo značky Svijany.

Věrní štamgasti se tam scházejí k politickým debatám, které ve shluku působí jako monotónní blues. Záclony již žluté cigaretovým dýmem, jenž se pomalu rozplývá po nitru nálevny. Pan vrchní obsluží všechny spravedlivě a nezáleží mu na společenském postavení. Lístky bílé jako pивní pěna se pomalu zaplňují čárkami, které na lístku vytvářejí modrý plot. Popelníky se plní nedopalky. Karbaníci hrají lízaný mariáš, vrchní si brouká pod vousy píseň svého mládí a čepuje pivo. Pak běhá pro objednávky. Ze sálu jen tiše zní: „Franto, ještě jedno!“ nebo: „Ruma!“ Ještě jsem se nezmínil o jídelním lístku, na kterém je nejoblíbenější položkou guláš.

Já si k pivu nejčastěji dávám tvarůžkový chléb s cibulkou a paprikou.

Většina osazenstva se již po desáté hodině rozejde domů vyslechnout si nadávky svých zákonných manželek, přestože další hosté se ještě hrnou na poslední hodinku.

O půl jedenácté už jdu i já, lehce podnapilý se potácím ze strany na stranu a osvětlen lampami města a zlatavým mokem si odnáším fůru dojmů z mé oblíbené nálevny a těším se, jak za týden budu opět svobodným.

Daniel Gajdoš, 4. B

Místo mého srdce

Tak jako každý mám i já své místočko, kde se schovám alespoň na malou chvíli před realitou. Jsou totiž momenty, kdy mám pocit, že mi starosti a úkoly přelézají i culík na hlavě. Pak stačí deset minut rychlé chůze a jsem tam, kde to miluji.

Moje místo je totiž palouček obklopený hustými lesy, kde roste vysoká tráva a v létě plno lučního kvítí. Cestou ke svému místočku minou starý kostelík. Následuje malý vesnický hřbitůvek, u kterého vždy stojí minimálně dvě susedky, jež si něco horlivě vyprávějí, a za ním krávin, kde mě krásy zdraví svým bučením. A to je konec civilizace. Za ní se rozprostírá soukromý rybník susedů Sekaninových a pak už jen bublající potůček, křoví a kopřivy.

Náhle jako mávnutím kouzelného proutku se přede mnou rozvlní šumivý les, kterým vede úzká cestička až na mou pohádkovou mýtinu. Usadím se do vysoké trávy, zavřu oči a naslouchám... šumění listí, cvrkotu cvrčků, bzukotu včel. Mám pocit, že mě odněkud sleduje pár očí. Snažím se ani nepohnout ani nedýchat... A někdy se podaří, že uvidím, komu ten pár očí patří. Jsou to náhody a já vím, že tu nejsem sama, ale nevádí mi to. V tuhle chvíli jsou školní písemky, zkoušení a každodenní povinnosti velmi daleko.

Lucie Urbanová 4. B

Kouzlo hřbitova

Moje nejoblíbenější zákoutí u nás v obci je hřbitov. Je to nejklidnější místo na celém světě. Mohu zde hodiny přemýšlet a vůbec mi nevádí, že všude okolo mě jsou staré hroby a náhrobky, že tu navěky odpočívají pohřbení lidé a já narušuji jejich klid tím, že přijdu a sednu si uprostřed hřbitova na mramorovou desku, na níž stojí velký kříž, a sleduji staré babičky, jak zapalují svíčky, dávají do váz nové květiny a upravují hrob.

Po cestě na hřbitov procházím skoro celou dědinou. Jdu kolem parku, kulturního domu, pak po chodníku do kopce a nakonec po schodech dojdou až ke hřbitovní bráně.

Když vejdu velkou železnou branou a zavřu ji za sebou, po pravé straně se mi naskytne pohled na kostel s márnicí a po levé straně se přede mnou rozprostírá hřbitov se spoustou hrobů. Mé kroky vedou do druhé řady vlevo, k našemu rodinnému hrobu. Položím zde čerstvě natrhanou kytici a zapálím svíčky. Mezi dalšími hroby pak směřuji k velkému kříži, kde se posadím a pozoruji okolí...

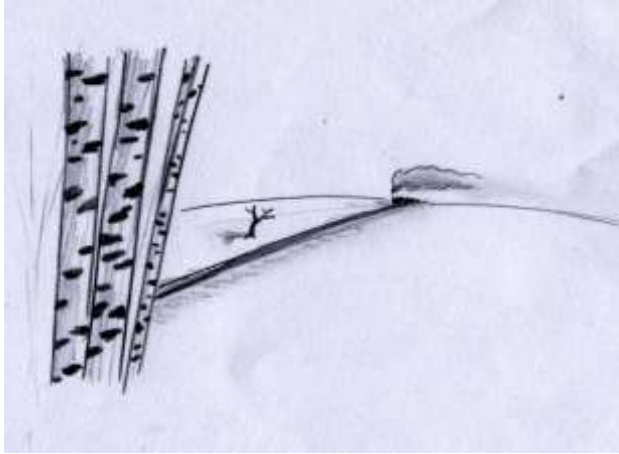
Když všichni odejdou a já zde zůstávám sama, nastává hrobové ticho, které vůbec není strašidelné, naopak uklidňující, jako v přírodě.

Ráda se sem vracím, mohu tu klidně přemýšlet a vím, že mě nikdo nebude rušit.

Marcela Kaňová, 4. B

Českoslovenští legionáři v 1. světové válce

Pro některé jsou to hrdinové, pro některé zrádci. Pravdu mají zastánci obou názorů. Legionáři zradili svou přísahu císaři (který mimochodem nebyl korunovaným českým králem - jak František Josef I., tak i Karel I.) a bojovali na straně nepřítele. Jenže nikdo tehdy nemohl vědět, jak válka dopadne. Zda by

snahy o federalizaci Rakouska - Uherska padly na úrodnou půdu. Ano, někteří by mohli tvrdit, že by se tak stalo, protože císař Karel I. pochopil nemožnost další existence centralizovaného Rakouska - Uherska (ke konci války vydal manifest slibující federalizaci státu). A rovněž ve Wilsonově plánu byl bod federalizace Rakouska - Uherska, která by zaručovala autonomii národů na území říše. Ale to je stále kdyby, kdyby a kdyby. Jenže historie se odvíjela jinak. Česká elita již nechtěla zůstat pod německým jhem, pod kterým trpěla více než 300 let. A toto si uvědomovali i legionáři, kteří se ztotožnili s touto snahou mít vlastní svobodný stát. Neměli bychom však ani zavrhnout vojáky bojující na straně rakousko-uherského mocnářství, kteří neměli možnost přeběhnout nebo nechtěli riskovat ohrožení svých rodin perzekucemi.

Jelikož legionáři oficiálně zůstávali občany Rakouska - Uherska, byla na ně vypsána peněžitá odměna. Pokud byli chyceni, čekal je okamžitý vojenský soud a trest smrti. Obavy z možné perzekuce rodinných příslušníků na území Rakouska - Uherska tak způsobovaly, že mnozí legionáři neměli prakticky až do října 1918 se svými blízkými žádný kontakt.

Nebýt legionářů, nikdy by nevznikla samostatná Republika československá. V nich měl exil nejvyšší páku na Dohodu, protože legie bojovaly po jejím boku na všech evropských frontách. Měli bychom si uvědomit, že jen díky nim nežijeme v područí Němců, a také to, že mnoho z nich za naši svobodu položilo to nejcennější, to jest svůj život.

„Národ, který si neváží svých hrdinů, je bude brzy potřebovat.“ T. G. Masaryk

R. Hlavica, 2. C

Z těžkého života školního za Protektorátu Böhmen und Mähren

Oběžník.

V těchto dnech se pořádá na území Protektorátu z příkazu ministerstva obchodu „Sbírka barevných kovů“ (měď, olovo, cín, nikl a jejich slitiny), již se má opatřit zásoba surovin a tím zajistit práci dělnickou.

Je vaší povinností přispět dle svých možností ke zdaru této sbírky. Kteří bydlíte u rodičů, prohlédněte sami domácnost, zda nemáte poškozené, upotřebené, nepotřebné, nebo postradatelné předměty ze jmenovaných hmot a působte na rodiče, aby je darovali. Druzí aspoň upozorněte na sbírku a její důležitost své bytné a známé!

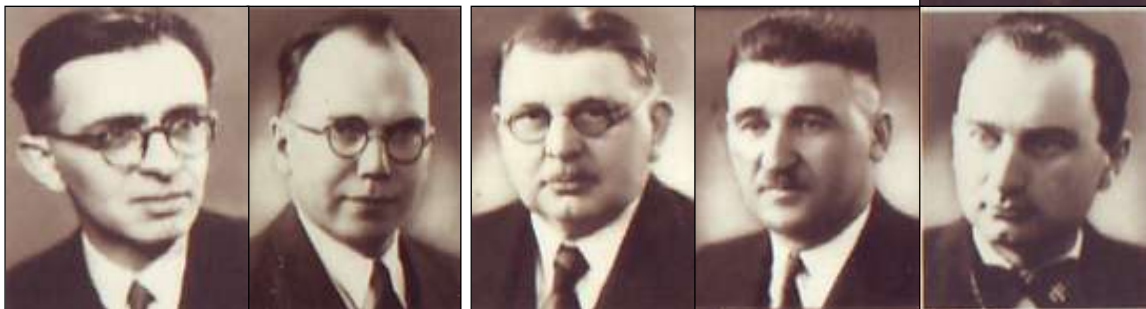
Pokud sami vlastníte takové předměty, odevzdejte je také! Bude-li někdo z vás vyzván, aby se činně sbírky zúčastnil, buď jako člen sběračské hlídky, nebo v jiné funkci, nevyhýbejte se tomu a plňte svou povinnost svědomitě!

V Přerově dne 12. června 1941, Správce školy: Ing. Pražan

Oběžník.

Podle přípisu p. vládního komisaře města Přerova čís. Praes. 7-03 ze dne 18. září 1941 došlo dle hlášení zdejšího policejního úřadu dne 16. t. m. po 18. hodině ke shluku mládeže na chodníku před Městským domem, kde byli zjištěni též žáci naší školy. Při shluku došlo ke srážkám s příslušníky říšské branné moci, jimž nemůže být odepíráno právo používat chodníku. Bylo prokázáno, že se někteří žáci vyslovili: „Až přijdou Němci z kina, tak jim zastavíme cestu.“

Připomínám znovu co nejdůrazněji všechna nařízení uvedená v oběžnících ze dne 13. 9. 1940, 21. 9. 1940, 25. 10. 1940, 6. 3. 1941, 14. 3. 1941, která jsem vám v proslovu dne 2. září t. r. znovu opakoval, a ohlašuji vám, že při sebemenším přestupku proti těmto nařízením budou viníci co nejpřísněji potrestáni.

V Přerově dne 19. září 1941,
zdůraznil: v roč. III. a IV. Ing. Pitel, Správce školy: Ing. Theodor Pitel

Četl a znovu

Oběžník.

Naše škola se zúčastní společně s vyšší hospodářskou školou dne 20. dubna 1942 oslavy 53-letých narozenin Vůdce a Říšského kancléře. Všichni žáci sejdou se přesně v 8 hodin v slavnostních úborech ve svých třídách, odkud odejdou v 8. 08 hod. v doprovodu celého profesorského sboru do školní haly, kde vyslechnou slavnostní projev. Po oslavě je prázdno.

V Přerově dne 18. dubna 1942, Správce školy: Ing. Pitel

Oběžník.

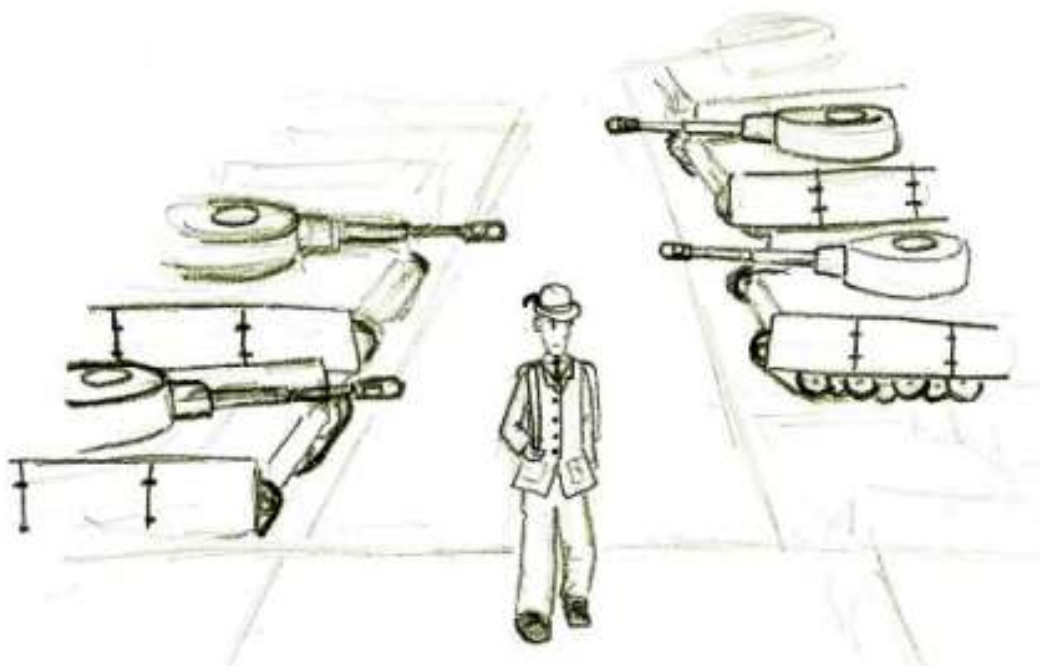
Oznamuji, že v důsledku atentátu, spáchaného na zastupujícího říšského protektora Obergruppenführera a generála policie Reinharda Heindricha bylo vyhlášeno stanné právo a rozšířeno na oblast celého protektorátu.

Sledujte vyhlášky a vystříhejte se všeho, co by mohlo vám, škole a vašim spolužákům být ke škodě. Podporujte udržení veřejného pořádku a požadavky úřadů. Na zjištění pachatelů je vysána odměna 10. milionů korun. Kdo by pachatele jakkoliv podporoval nebo jejich pobyt neohlásil, bude i s celou rodinou zastřelen.

Je zákaz vycházeti na ulici v době večerní – bližší najdete ve vyhláškách. Rovněž hostince, divadla a kina jsou zavřena. Ještě jednou žádám o zachování naprostého klidu a pořádku!

V Přerově dne 28. května 1942,

Správce školy: Ing. Pitel

Básničky

Život

Vlnka vlnku hladí,
lístky si hrají ve vánku.
Já tu dnes ztratím mládí!
V kapitole života obracím poslední stránku.

Slunce se dotýká země,
stromy natahují větve k nebi.
Nic nezůstane tady ze mě,
nikdo o mně radši neví.

Tráva se zdobí kapkami vody,
tak jak se zdobí slzami vdovy.
Poslední paprsky ke mně září,
jsou nadosah – tak jak mé stáří.

Květy se zavírají
a sbohem světu posílají.
Stejně jako mé oči plačící
a v zázrak doufající.

Kameny leží v říčním třpytu,
tak krásné jak při úsvitu.
Můj třpyt již schází,
a zázrak nepřichází.

Tak jak list strom opouští,
tak i ty jsi mě opustil.
Láska nás někdy pokouší.
Proč jsi to jenom dopustil?

Záře za obzorem mizí,
začíná vláda noci.
Já si procházím krizí,
jsem již bez moci.

Nechtěl jsi mi ublížit
a ani mě zranit.
Měl jsi mě nechat žít!
Nechtěla bych se teď zabít.

Oceán ohlušivě duní,
vlny se rozbíjejí o útesy.
Vzduch solí voní,
do větru šeptám ústy:
„Jak milovat bez lásky?
Bez ní život smysl nemá.

Být bez citu jak oblázky,
tak se žít přece nedá.“

Zem chladne bez slunce,
tvář svou nastavuje Měsíc.
Držím sedmikrásku v ruce
i tu květinu jsi miloval víc.

Už jen krok.
Nebo pouhý skok?
Co mě od tebe odloučí dříve?
Ať už ta smrt pro mě přijde.

Posledním krokem
se loučím s tebou.
Teď letím vzduchem
za věčnou svobodou.

Pád je nekonečně dlouhý,
než mé tělo pohltní moře.
Vidíš, co dokáže krok pouhý?
Jen zůstaň ve své noře.

Voda bodá jak nože,
teď mi již nikdo nepomůže.
Má pokožka bledne jak noc,
nikdo mi nepřijde na pomoc.

Rty, jež bývaly rudé,
modrají chladem vody.
Mé oči modré
už nejsou jak hluboké studny.

Srdce dotlouklo,
tělo dna mořského se dotklo.
Bílý šat se rozprostřel na zelené chaluhy,
konečně jsou pryč mé neduhy.

Vlnka vlnku hladí,
lístky si hrají ve vánku.
Ztratila jsem své mládí!
V kapitole života
jsem dokončila poslední stránku.

Markéta Šatánková, 3. C

Zkáza světa

Tmavá mlha zahalila svět,
černá růže -nejoblíbenější květ.
Nebe hrozí koncem světa,
Mlčení - nejdelší věta.
Kolem bloudí stíny zla...

Smrt letí na křídlech strachu,
hrůza vyhnala všechnu krásu.
Zemi pohlcuje krvavé trní,
naděje na spásu tu už není.

Bloudí mé tělo bez duše,
srdce je prostřelené od kuše.
Duše má zmizela v propasti,
nekonečně vzdálena od slasti.

Vzduchem tohoto světa se dusím,
střelu ze srdce vyjmout musím.
Krev má tuhne v žilách,
život není již v mých silách.

Přes chladný kámen uléhám,
na smrtku dochvilnou spoléhám.
Nečekám nebeskou svatozář,
smím vidět jen pekla tvář.

Nebem křížuje rudý blesk,
v očích všech děsivý lesk.
Slunce nevyšlo několik dní,
marně lidstvo o záchraně sní.

Kráčím pustou krajinou,
přímým směrem za vinou.
Na zádech tíhu celého světa,
hrob jako poslední meta.
Blížím se trpkému konci...

Jdu z posledních svých sil,
dlouhá cesta několik mil.
Trpím pod nápirem větru,
blíž smrti po každém metru.

V dáli ztrácí se cesta,
z hrobů sestavena města.
Ze žuly postaveny domy,
kříže jsou jejich stromy.

Kaluže krve na zemi,
omluvy jsou jen frázemi.
Slzy jsou plné hořkosti,
nikdo není dobrák od kosti!

Lidi zničila vlastní pýcha,
jen málo z nich ještě dýchá.
Závist je příslibem zkázy...

Stvořen byl nový svět,
vykvetl bílý liliový květ.
Mé tělo na žulovém náhrobku,
bez dechu, bez tepu, bez života zárodku.

Karolína Tomšů, 3. B

Groteska

Začalo to zase krásně,
teď je z toho důvod básně.
Cítím, že si na to zvykám,
za co ale vlastně pykám?

Ty oči, zadek, prsa, nohy,
asi jsem měl pohled snový.
Jiní kluci slinu setřou,
bacha, mezi nás se vetřou!

Že má už dlouho kluka,
to nebyla pro mě muka.
Ty oči svítily totiž šanci
jak úsměvy při těsném tanci.

Omyl, chyba, zázrak se nekoná,
další matoucí hry, zavírá se opona!
Ale to jsem ještě nevěděl,
dřív bych vám to pověděl!

Na závěrečné koloně jsem to zhodnotil,
v saku s vyhrnutými rukávy mě vážně
rozhodil.

Co je to za idiota a co jí na něm vlastně láká?

I když jsem se snažil, co jsem mohl,
on ze své židle sotva se pohl.
Chtěl jsem ho prostě znepokojit tak,
abych mu mohl oprávněně zasadit pravý hák.

Tohle tedy nevyšlo, nezoufal jsem včas,
připadala mi čím dál víc mně nakloněná stále.
Ach já blázen,
trénovat budu sebekázeň...

Později, po vášnivém psaní,
následoval ples, dámy a páni!
Po něm přišel jsem s vyznáním,
nelituji ničeho, sám sobě se klaním.

Dlouho jí trvalo, než ze sebe něco vyloudila,
celou dobu upírala oči do mých, víla.
To už jsem ale něco tušil,
myšlenky na štěstí kvapem rušil.

Tahle kukadla mě ale nepustí,
doufám, že mi odpustí.

Lov se protáhl, ale neskončil.

Trpělivý blázen

Bezejmenný muž (část 5)

Na dolinu, kde ještě před chvílí zuřila krvavá a nelitostná přestřelka, praží horké odpolední slunce. Černočerní havrani už nad tímto znesvědceným místem začínají kroužit, čekají, až pod nimi bude klid a já odejdu. Nejistým krokem mířím k mrtvým tělům. Musím je prohledat a najít nějaké informace, které mi objasní, o koho se jedná. Měl bych si pospíšet, protože výstřely a havrani na obloze určitě přilákají nějaké zvědavce, kteří by se ke mně nemuseli chovat přátelsky, kdyby mě viděli, jak se hrabu ve věcech mrtvých, zastřelených.

A tak se skláním před prvním z nich. Schytl dva čisté průstřely. Jeden na břicho a druhý v noze. Ošklivé rány. Taky je pod ním nemalá kaluž krve. Z celého toho výjevu a při pomyšlení, že jsem teprve u prvního, se mi dost zvedá žaludek. Vůbec se mi do toho nechce. Ale musím to udělat. Když už ne pro sebe, tak alespoň pro mé přátele, kteří mě budou očekávat na ranči. „*Rychle to udělám, ať už to mám za sebou a zmizím odsud,*“ znechuceně si brumlám pod nosem. Dívám se do všech jeho kapes a pouzder, ale nenacházím nic. „*Však co, ještě jich tu leží dost.*“ Zvedám se a kráčím k dalšímu. Taky u něho nenacházím nic víc než pár drobků a pár nábojů. Takovýmto způsobem prohledávám jednoho po druhém a pořád nenacházím nic užitečného. Až když už jsem prozkoumal všechny, se zklamáním se vydávám k jejich koním. Možná najdu nějaké informace právě tam. A když ne, tak zapřáhnu koně za vůz a vyrazím do města odevzdat náklad. Pět šest koní tu ještě vytrvale čeká, přivázaných k nevelkému uschlému stromku opodál. U jednoho z nich se cosi houpe na boku. Vypadá to jako brašna, tak pln očekávání mířím přímo k němu. Otevírám starou koženou brašnu a nacházím v ní jakési popsané papíry. Koně okolo mě začali neklidně popocházet. Vtom v dálce slyším přijíždět cválající koně. „*Ksakru, někdo sem jede, rychle pryč!*“ Hbitě strkám ty papíry do kapsy, odvazuji dva koně a rychle mířím zpět k vozu. Zapřáhám je za vůz, jak nejrychleji to umím, a už vylézám nahoru, abych odtud co nejrychleji zmizel. Už nemohou být daleko. Ale ať je to kdo chce, já už uháním za zatáčku. Mířím do města, abych ten prokletý náklad měl už z krku. „*Sakra, a to ani nevím, co v tom nákladu je.*“ Říkám si, že až přijedu do města, tak to zjistím.

Když se už blížím k městu, tak se začíná nepěkně zatahovat obloha a nejspíš se schyluje k dešti, ba dokonce k bouři. „*No jo, ale komu to mám odvézt?*“ uvažuji. Larry se mi nezmínil, za kým bych měl jet. Vzpomínám si však, že se rančer John s chlapama bavil o nějakém Bradovi, který se nám prý odmění. Vlastní obchod s látkami asi uprostřed města. To musí být on.

Vjíždím do města už v podvečer a obloha se čím dál víc zatahuje. Moc lidí venku už není, ale těch pár, kteří se jen tak prochází po ulici, se na mě nedívá zrovna pěkně. Asi si myslí, že přináším trable. Ty už však mám doufám za sebou. Radši to udělám rychle. Zastavuji u obchodu s látkami a seskakují na zem. Avšak než mu ten náklad odevzdám, tak musím zjistit, kvůli čemu zemřelo tolik lidí. Už už se chystám shodit plachtu kryjící vůz, když vtom se otevírají dveře od obchodu. Trochu ve mně hrklo, ale ihned se otáčím čelem k obchodu. Vychází z nich nevelký muž asi středního věku a nedočkavě se dívá na vůz. „*Já jsem Brad. Ty asi budeš od Johna, že? Očekával jsem vás dlouho, dokonce jsem si myslel, že už ani*

nepřijedete. Měli jste snad nějaké potíže?“ vyhrkl na mě rychle muž ve dveřích. „Ano, John poslal mě a ještě tři další chlapy, abychom sem přivezli tento vůz. Po cestě nás přepadli banditi, nebo kdo vlastně byli. Ubránili jsme se, ale jeden z nás padl a Larry odvezl zpět dalšího zraněného. Tak tento úkol zbyl na mně.“ pověděl jsem mu vše, co se událo. *„Hm, to mě mrzí, ale nemůžu říct, že jsem to nečekal. Prohledal jsi je? Našel jsi u nich něco?“* zpovídá mě Brad. Vytahuji z kapsy papíry, které jsem našel v brašně a podávám mu je. *„Dobrá, já si to přečtu, ty mezitím odnes náklad ke mně dozadu do obchodu. Vypadá to na dešť, tak ať to neděláš po dešti.“* udělal mi pokyny. Takže nakonec ze mě bude ještě nějaký nosič. Paráda. Ale alespoň zjistím, co ten náklad obsahuje.

Brad odešel dovnitř a usedl ke svému pracovnímu stolu. Přečítal papíry, které jsem mu předal. Já jsem mezitím odnesl všechny bedny do skladu vzadu v obchodě. Když jsem nesl poslední, tak už začalo poprchávat. Nemálo mě udivilo, když jsem zjistil, že celou dobu ve voze byly bedny se zbraněmi nejvyšší kvality. K čemu asi tak obchodník s látkou potřebuje tolik zbraní? Jdu se na to zeptat Brada. *„Hele Brade, k čemu vůbec potřebuješ tolik zbraní?“* „John ti to neřekl? To se ani nedivím. No víš, prostě látka se v dnešní době moc neprodává, tak jsem musel najít jiné, výdělečnější řešení.“ povídá mi Brad. *„A John ty zbraně vzal odkud?“* ptám se ho. *„Jo, to ti nepovím, zeptej se jeho. Já jsem je od něho koupil a to je vše. Tady máš vlastně peníze,“* řekl a podal mi velký obnos peněz. *„Dobře, a vyčetl jsi teda něco z těch papírů?“* ptám se ho. *„Ano, je tu skoro vše, co potřebujeme vědět. Jsou to pokyny, aby vás při převozu napadli a ukradli vůz. Odvézt ho měli do Little Rocku, města vzdáleného asi dvacet kilometrů severně odsud. Pokyny jim zadal známý zloduch Clark Limon. Bestie jedna zatracená! Tak mé zbraně by chtěl. Víš co, dnes se tu vyspi, protože toho máš hodně za sebou, a zítra pojedu s tebou nazpět k Johnovi. S ním se potom dohodnu na další práci. Nabídnou mu hodně peněz, pokud přijme, že vyrazí proti Clarku Limonovi a trochu mu přistříhne křidélka.“*

Venku mezitím začal liják, jaký už dlouho nebyl. Tudíž mi nezbyvalo ani nic jiného a Bradovu nabídku na nocleh jsem přijal. Zcela unaven jsem lehl a spal. Odpočinout si musím hodně, protože jak to vypadá, tak následující dny budu mít práce dostatek.

Daniel Mamula, 2. C

Mé zájmy

Houpavým pohybem postupuji vpřed. Kolem sebe vidím jen nížiny a les. Přes klobouk mě sem tam švihne větvička. V ruce držím otěže koňské uzdy. Pode mnou zavrže kůže westernového sedla. Je krásné vidět svět z koňského hřbetu. Slunce jemně hladí každou větvičku, již trochu namrzlou. Ano, mou zálibou jsou volné jízdy přírodou na koních. Jezdím westernovým stylem. Na rozdíl od anglického stylu je volnější, a ne tak upjatý. Je také rozdíl nejen v sedlech či uzdečkách, ale i ve stylu jízdy.

Westernové sedlo

Anglické sedlo

Ve westernovém stylu se jezdí i různé závody jako jsou barely, tyče, práce na ranči - shánění dobytka atd. Existují také jiné disciplíny, jako je spin (rychlé točení koně kolem vlastní osy), slidestop (kůň ze cvalu zastaví tak, že zarazí zadní nohy) a spousta jiných disciplín. Nejkrásnější pro mne však je jízda ve volné přírodě.

S

Čuníci

Každý jistě zná film Slavnosti sněženek. Ten se víceméně točí kolem sloveného pašíka, který je pozdvižením pro celou obec. Jestli bude se šípkovou nebo se zelím... Ono to tak vlastně bývá i v těch nefilmových MS. Ulovit pašíka byla vzácnost. Na rozdíl od dnešní doby, kdy se v chladáku - než se vyšetří na svalovce - sejdu dva, někdy i tři najednou. Ale čím to je? Co se změnilo? Kde nastal zlom?

Předem upozorňuji, že tento článek nevychází z žádných odborných studií a je to čistě můj názor, který je předložen k polemice a kritice. No ale teď k věci. Když se člověk podívá na fotografie zemědělských a lesnických ploch před revolucí, je na mnoha místech hospodařeno jen na oko, čisté lesy, tráva v sadech posekaná (o negativech předrevolučního zemědělství a lesnictví však tento článek není, nesouhlasím s některými postupy... a bla, bla, bla...). To jsou fakta. A jak je to dneska? Například všechny sady v našem revíru jsou neobdělávané, roste tam maximálně akát, bez, ostružináč, sem tam palach a vysoká tráva. Stejně tak je to s půlkou našich vinogradů. Lesy jsou stejné, hlavně malí vlastníci ani pořádně neví, kde jim těch pár metrů začíná a kde končí, tak to nechají být – no, a zas samý bez a bordel. A přesně to jsou místa, kde se čuníkům líbí. Nikdo je tam neruší, protože tam nikdo nechodí (protože se tam ani nedá chodit), v klídku tam pospí a večer šup ven na buchtovačku. Ani pes za nimi nevléze.

Jediné, co je dostane z jejich bytovek, je kukuřice. Dneska je to poměrně často pěstovaná plodina. Jak naroste do „akorátní“ výšky, rudlíky se tam přestěhují a už jen hodují. Nic je nenutí vylézt až do doby, než přijede kombajn. To už ale čuníci pěkně přibráli na váze (není nic neobvyklého osmdesátikilový lončák). Jsou pěkně obalení ve žluťoučkém tuku.

Potom se vrátí do svého bordýlku, začne chrutit, vitální bachyňky, ač mladé, tak ve formě, jsou taky celé žhavé stát se maminkami. Protože hierarchie tlupy je narušena špatným odstřelem, tak jim v tom nikdo nezabrání a už to jede. Koloběh vykrmování se a metání dalších malých selátek jede dál a počet pašíků narůstá téměř exponenciální řadou. Potom už dochází i k takovým věcem, že doba chrutit přestává být respektována a selátka můžeme vidět pomalu ve všech ročních obdobích.

Vrátíme se ještě k tomu odstřelu. Pokud jde například naháňky, tak nechci odsuzovat všechny myslivce, ale především lovci se celou dobu na svém štontu třepou na ránu. Najednou se to v koktlíku před něma začne třepat. Vyběhne první prasátko, obvykle zrovna vodící bacha. To už má střelec zaměřeno, lovecká vášeň mu namluví, že to bude osamocené prasátko, co zabloudilo, že vůbec není nijak velké a určitě je to kňourek. Prásk - a bacha leží. Nebo takové to hlodání: „Jo Franta minule střelil kapitální kousek, 120 kilo. Musím srovnat bank!“ A podobně. Ale ani osamocené lovy nejsou osvobozeny od těchto osobních selhání. Naproti v mlazině máte rudlík, ale ne a ne se ukázat prasátko na ránu. Potom to "monstrum" vyleze obhlédnout situaci. Před očima se zatemní, v hlavě vyvstanou myšlenky jako: „Ježiši, už dva měsíce chodím na prasata a pořád nemám sloveno, už aji chlapi se mně smějí..." No a je to tam. Potom často velice benevolentní hospodář, obzvláště pokud na něho dotyčný střelec ještě něco ví, napíše úlovek jako lončáka - a je pořešeno.

Vyřešit problém s přemnožením černé (nikde netvrdím, že je přemnožená všude, v polních honitbách se často vyskytuje jen sezónně - dodatek pro rejpalý) určitě nebude do budoucna jednoduché. Je potřeba ponořit se do toho komplexně. Jednat s majiteli příslušných pozemků, vzbudit zodpovědnost v samotných myslivcích, dohodnout se se zemědělci, rozhodnout se tedy, kolik té černé vůbec chceme. Přitom lobby tlačí na obě strany, jedni chtěou dost, druhí nejlíp žádnou.

No, ale jelikož v tom našem Kocourkově se nedohodneme pomalu nikdy na ničem, tak pojem "do budoucna" bych datoval až někdy do roku 2134, a to jsem možná ještě optimista...

Tomáš Kunc, 3. C

Vlajka posetá hvězdami aneb Jednotný Evropský stát

V současné době je EU, navzdory velikým hospodářským problémům, stále více integrovaná. Mezi patnácti nejzadluženějšími státy světa je šest těch, co mají Euro (včetně Německa), které patří mezi hlavní sponzory tohoto neobratného kolosu. Evropští poslanci chtějí zabránit zadlužování větším dohledem nad rozpočtovou politikou států Evropské unie, ale to narušuje jejich svrchovanost a zdá se býti neefektivní. Komu tedy EU nejvíce prospívá? Co nám EU dala a co vzala? Vyplatí se České republice býti dále jejím členem?

Nadnárodní korporace mají výhodu:

Přestože Český statistický úřad zaznamenává nárůst živnostenských oprávnění, Ministerstvo průmyslu a obchodu tvrdí, že je ve skutečnosti drobných živnostníků méně. Boom živnostenských oprávnění zdůvodňuje tím, že řada živnostníků je držiteli více oprávnění, čili využívají živnost jako vedlejší zdroj příjmu. Větší integrovanost a přijetí Eura bude mít za následek krach těchto živností, protože cenám nadnárodních korporací s levnou výrobní cenou nebudou živnostníci moci konkurovat. Již v dnešní době pociťujeme snahu o ovládnutí evropských trhů francouzskými, německými a rakouskými firmami. Hrozí nám tedy centralizace obchodu v rámci EU. V podstatě něco podobného, co známe z USA. Velké firmy ovládají celostátní průmysl a mohou si dělat, co chtějí, protože nemají konkurenci. Jsme svědky tvrdého kapitalismu řízeného Bruslem. Píší se nesmyslné zákony. Jako příklad tohoto počínání mohu uvést rádobu ekologický zákon o běžných žárovkách, které se zakazují vyrábět. Úsporná žárovka potřebuje na svou výrobu daleko více energie než žárovka normální a až dosvítil, uvolňuje do okolí rtuť. Zde je vidět podpora firem, které vyrábějí úsporné žárovky.

EU se rozpadá a my spějeme vstříc šťastným zítřkům:

Je to krásná myšlenka - vytvořit silný ekonomický nárazník proti Číně, podporovat vzdělání, pomáhat chudším státům a vědecky spolupracovat. Česká republika pochopitelně na toto slyšela. Chtěla dostávat dotace a byla přesvědčena, že Euro znamená stabilitu. Dnes si EU půjčuje sama od sebe, aby zachránila státy Eurozóny topící se v dluhích. Ignorují trhy a Euro je pro ně neustálým symbolem stability. Dále roste počet úředníků a funkcionářů s vysokým platem. Lidé se bouří. Řecko je v pasti zvané Euro. Portugalsko, Španělsko, Irsko a Itálie budou Řecko již brzy následovat. Německo má dluh ve výši 86,6 % HDP a Euro je neustálé symbol stability.

Česká republika je svrchovaný stát...

Před časem jsem se jako euroskeptik zeptal na Parlamentních listech Dr. Libora Roučka: „Pane Doktore! Jak dlouho ještě chcete EU držet? Jednotná měna, a pak jednotná vláda. Připomíná mně to ideologii socialismu. Sovětský svaz taky tvrdil, že je velice stabilní, a nakonec se rozpadl. Jak daleko necháte tuto krizi zajít, než si uvědomíte, že EU se hroutí a strhne všechny členské státy s sebou? Kam až chcete zajít? Chcete úplně rozložit svrchovanost států a vytvořit jeden totalitní stát? Doba pětiletok už skončila a doba "desetiletok" skončí snad brzy. S úctou občan Daniel Gajdoš.“ Dostal jsem odpověď: „Pane Gajdoši, EU bude držet tak dlouho pohromadě, dokud si to jednotlivé evropské národy a státy budou přát.“

Na rozdíl od Sovětského svazu je EU společenstvím dobrovolným a demokratickým. Nikdo nikoho nikam nenutí, každý může kdykoli vystoupit. Nikdo nenutí Brity, nás či Řeky, aby v EU či v eurozóně zůstávali. Národy a státy jsou plně svrchované, rozhodnutí je jen na nich. Rozhodli-li se třeba Norové či Švýcaři, že v EU být nechtějí, tak tam nejsou.

Na straně druhé, chtějí-li třeba Němci, Belgičané či Lucemburčané více integrace, včetně integrace měnové nebo daňové, nikdo jim v tom nemůže bránit. Česká republika je svrchovaný stát, a nemůže se bránit daňové a měnové integraci? To se mi zdá jako protimluv. Nikdo nikoho nikam nenutí? Můžeme vystoupit na základě Lisabonské smlouvy. Řekové také mohou vystoupit na základě této smlouvy, jenomže u nich by to bylo těžší. Museli by kolkovat bankovky atd. Každopádně se mi EU jeví jako utopie. Tento článek se sice zdá být politickým, ale je ryze faktickým. Chtěl bych citovat ze Shakespearova Hamleta:

„Je-li něco shnilého ve státě dánském, nebesa nám to odhalí.“ Nebesa nám odhalují to, co je shnilé ve Státě evropském, a my to dále ignorujeme.

Daniel Gajdoš, 4. B

